

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως κατ'εξοχήν παιδικών περιοδικών συγγραμμά, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Ἔσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς:
 Ἑτησίαι. ἑ. 8,— Ἑτησίαι. ἑ. 10,—
 Ἐξάμηνος. > 4,50 Ἐξάμηνος. > 5,50
 Τριμήνος. > 2,50 Τριμήνος. > 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐπιστ. λ. 10. Ἐπιστ. λ. 15
 Φέλλαι προσηγομένων ἑτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδὸς Ἐδμητίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάντιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Φεβρουαρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 11

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια).

Περὶληψίς τῶν προσηγομένων: — Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, παῖς τοῦ στρατοῦ, ἐπιστρέφει ἀπὸ τῆν Ἰταλίαν καὶ παραδίδει εἰς τὴν Λευκοθέαν τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης, τὰ ὁποῖα μὲ τόσους κόπους κατορθώσας νὰ εἴσῃ εἰς τὸ Μιλάνον. Ἄλλ' εἶνε παλῆ, ἡ Λευκοθέα τὰ περιφρονεῖ, καὶ ὁ χοροδιδάσκαλος Δεσπερὸς θηλώνει δι' ἡ μαθήτριά του δὲν τὰ χρειάζεται. Ἐκπληκτικὸς ὁ Λουδοβίκος ἐρωτᾷ διατί λοιπὸν τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ τὰ φέρῃ. Καὶ τότε ὁ Δεσπερὸς τῷ ἀποκαλύπτει τὸ τέγραμα.

— Ναι, γιατί; ἤρωτήσε πάλιν ὁ Λουδοβίκος.

— Διότι, ἀπήντησεν ὁ χοροδιδάσκαλος, — ἄκουσε δῶ, παιδί μου, — ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ σε κάμω νὰ φύγῃς εὐχαριστημένος μὲ τὸν Βοναπάρτη. Ἐκεῖνο πού ἐπεριμένα εἶγαινε, ὁ σκάπός μου ἐπραγματοποιήθη. Ἐργυες μαζὶ του, διεκρίθης στὸν πόλεμο, ὁ στρατηγὸς σ' ἐπρόσβαζε, καὶ τώρα πού θὰ γυρίσῃ, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σε προστατεύῃ. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἔκαμα ἄσχημα νὰ σ' ἐπιφορτίσω μὲ αὐτὴ τὴν παραγγελία.

— Ἄ, δάσκαλε! ἔκαμεν ὁ Λουδοβίκος μὲ τόνον μομφῆς μ' ἐκοροιδέσφατε λοιπὸν, μ' ἐπυλῆσατε γιὰ πράσινο χατιάρι! ...

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ χοροδιδάσκαλος σοβαρῶς ἡ ξευρα μόνον ὅτι οἱ ἄνθρωποι, καὶ προπάντων αἱ στρατιῶται, διὰ νὰ ἐργάζωνται καλῶς, διὰ νὰ πολεμοῦν καλῶς, πρέπει πάντα νὰ ἔχουν ἓνα σκόπον, ἓνα ἰδανικὸν ἐμπρὸς των. Ἄλλοι πολεμοῦν διὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πατρίδα, ἄλλοι διὰ νὰ ποκτήσων δόξαν καὶ τιμὰς, καὶ

ἄλλοι... διὰ νὰ φέρων εἰς τὴν μικρὰν των φίλην τὰ θαυματουργὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης.

— Ἔτσι; ἔκαμεν ἀπλῶς ὁ Λουδοβίκος.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆ τὸν ἄρισεν ἄναυδον.

— Συμφωνῶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ πονηρὸς ἀνθρωπάκος ἀρπάξων τὰ παλχοπάπουτσα τοῦ θεάτρου τοῦ Μιλάνου, ὅτι αὐτὰ τὰ σκαρπίνια εἶνε σιωστὰ κου-

ρέλια' ἀλλὰ τί με τοῦτο! Ἡ Λευκοθέα δὲν θὰ σοῦ εἶνε ὀλιγώτερον εὐγνώμων, πού γι' ἀγάπη της τὰ κατέκτησες μὲ τόσην ἀνδρείαν!

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ, ἀσπαζομένη τὸν γενναῖον φίλον της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΞΑΝ - ΖΕΝ

Ἡ χαρὰ τῆς ἐπανόδου ὑπῆρξεν ἀρκετὰ βραγέια διὰ τὸν Λουδοβίκον, ὁ

ὁποῖος ἀπεγοητεύθη τόσον μὲ τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης. Βεβαίως ἐγάρη πολὺ τὰς πρώτας ἡμέρας πού ἐκανεῖδε τὴν πτωχὴν του μητέρα καὶ ἠμπούρεσε νὰ τῆς παραδώσῃ τὰς μικρὰς οἰκονομίας, τὰς ὁποίας εἶχε κάμῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὸν ἰσχνὸν του μαθόν. Καὶ ἐπέρασε πολλὰς ὡραίας ὥρας μὲ τὴν Λευκοθέαν, διηγούμενος εἰς αὐτὴν ὅσα ἔκαμε καὶ εἶδεν ἀφ'ἑαυτοῦ ἐχωρισθῆσαν. Ἄλλ' ἡ μικρὰ χορεύτρια εἰργάζετο τώρα πολὺ καὶ δὲν ἦτο πάντοτε ἐλευθέρα, ἡ χήρα Κορμά ἐπεργουῦσεν ὅλον τῆς τὸν καιρὸν ὑπηρετοῦσα εἰς τὰ σπιτία τῆς γειτονεῖας διὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψομὶ της, ὁ δὲ Λουδοβίκος μόνος, ἀεργός, ἤρχισεν νὰ στενοχωρεῖται καὶ νὰ συλλογίζεται ὅτι ἔκαμεν ἴσως ἄσχημα νὰξίση τὸν λοχίαν Πιλόδ καὶ τὸ ὡραῖον συσσίτιον τῶν παιδῶν τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας...

Ἄλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν φεραν ὁ ἀγαθὸς Δεσπερὸς τὸν ἐβοήθησε:

— Μά, μικρὸ μου φίλε, τῷ εἶπεν ἓνα βράδυ, πού τὸν εἶδε νὰ χασμάται εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης τοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ

εξακολουθήσει να ζήσει έτσι... πρέπει να εργασθείς.

— Κ' εγώ θέλω, απεκρίθη ο Λουδοβίκος, αλλά τί να κάμω;

— Έλαμες άσχημα, απεκρίθη ο χοροδιδάσκαλος, να φύγεις από το στρατό... αλλά πταίω λιγάκι κ' εγώ. "Άς είναι, θα τα διορθώσουμε όταν γυρίσει ο Βοναπάρτης. Προς το παρόν, αφού έγύρισες για να γίνης χορευτής, πρέπει να εξακολουθήσεις τα μαθήματά σου.

— Δεν θέλω τίποτε καλλίτερο.

— Λοιπόν, ιδού τί σου προτείνω. Τώρα που πηγαίνουν καλά ή δουλές μου, είμπορώ να σ' έχω στο σπίτι. Έτσι θα έχης τροφή και κατοικία, δεν θα στοιχίσης τίποτε στη μητέρα σου και θα μπορείς να παίρνεις και μαθήματα χορού. Σάρετσι;

Ο Λουδοβίκος εδέχθη ένθουσιωδώς την πρόταση του αγαθού του διδασκάλου και από την ιδίαν εκείνην έσπέραν έγκαταστάθη εις την όδον Μον-Μπλάν.

Έλαμε τα θελήματα, άνοιξε την θύραν, συνώδευσέ τον Δεπρεώ εις τας οικίας των έπισημετέρων του μαθητών, έβλεπεν εις τους άρχαίους τα πρώτα μαθήματα και όσον ήμπορούσεν έγίνετο χρήσιμος.

Καθημερινώς είχε την ευχαριστήσιον να βλέπη την Λευκοθέαν μετά το μάθημα, και να συνομιλή μαζί της όπως άλλοτε.

Μίαν ήμέραν ο Δεπρεώ έστειλε τον μαθητήν του εις την στρατηγίαν Δεφρέμπρ, ή όποία επανειλημμένως τον είχε ζητήσει διά να τής μάθη την τέχνην των υποκλίσεων και τους καλούς έν γένει τρόπους. Ο πρώην καθηγητής της Κυρίας Δελφίνης περιεφρόνει κάπως αυτήν την πρώην κλόστραν, ή όποία, χάρις εις τας νίκας του σύζυγού της διορισθέντος διοικητού του στρατού των Παρισίων, ήτο σήμερον μία από τας μεγάλας κυρίας. Διά τούτου, στέλλων προς αυτήν τον Λουδοβίκον, τώ ειπε:

— Πήγαινε στής κυρίας Σάν-Ζιέν, αφού σώνει και καλά θέλη μαθήματα, άμφιβάλλω όμως άν θα κατορθώση ποτέ να μάθη ή χοντρογυναίκα αυτή και τα στοιχειωδέστερα άκόμη τής ευγενούς μας τέχνης.

Έπειτα, περιστραφείς επιχαρίτως επί των πτερυγών του, ο άριστοκράτης καθηγήτης προσέθεσε στενάζων:

— Σε τί έποχή ζούμε, θεέ μου! Η πλύστρα να γίνεται στρατηγίνα!... Μη χειρότερα!..

Όταν ο Λουδοβίκος έφθασεν εις το Διοικητήριον, όπου κατοικούσεν ο Δεφρέμπρ οικογενειακώς, ή κυρία Σάν-Ζιέν τώ έκαμε την θερμότεραν υποδοχήν.

— Ηλθες τελοςπάντων, μικρέ; Δόξα σοι ο Θεός! Κάλως το το παιδί μου! ήρχισε να ρινάξη από το κεφαλόσκαλον,

βλέπουσα τον μικρόν της διδάσκαλον. Έτρεξε, τον ένγκάλισθη, του έδωσεν εις τα δύο μάγουλα δύο ήχηρότατα φιλά, και καθήσασα καθβαλικευτά εις μίαν καρέκλαν, τον ήρώτησε:

— Καλέ τί μου ψάλλει ο Δεπρεώ; εις αλήθεια πως γυρίζεις από το στρατό;

— Μάλιστα, πολλίς στρατηγίνα, άπήνησαν ο Λουδοβίκος. Ήμουν εις το Μοντανότε, εις το Λόδι και εις το Άρκόλον, ως καίς του στρατού τού 14ου πεζικού.

Η κυρία Σάν-Ζιέν εξέβαλεν επιφώνημα θαυμασμού.

— Λαμπρά, ειπεν. "Ά, πως ήθελα να ήμουν στη θέση σου!.. Και ο Δεφρέμπρ το ίδιο, που σπιίζει τώρα στο Παρίσι, ετούς χορούς και ετές παράτες, όπου όλοι μάς κοροιδεύουν, γιατί, φαίνεται, δεν έχουμε καλούς τρόπους. Να χαθούν, οι βλάκες!.. Χρειάζεται να έχης κανείς καλούς τρόπους για να κτυπά τον έχθρο και να κερδίη μάχης;

Διεκόπη άποτόμως και σηκωθείσα έστάθη άπέναντι του Λουδοβίκου με τα χέρια εις τα ισχία.

— Τι άνόητη! άνέκραξε σάφινω τώση ώρα έτσι, χωρίς να σου δάσω να τσιμπήσης κάτι τί... "Όχι δά, όχι δά! εγώ το ξέρω, .. άμα εις κανέναν στρατιώτης, πάντα πεινά.

Και όμιλούσα άδιακόπως, έτραξεν ή ίδια εις την τραπεζαρίαν, εθεν επανήλθε μετ' όλίγον φέρουσα φιάλας, πιάτα, ένα κοτοπούλο ψητό κρύο, πητα, και ήρχισε να σεβδίρη τον Λουδοβίκον. Έπειδή δέ αυτός διαμαρτύρητο, τον διεκοψε και τον έμάλλησε δυνατά.

— Πάψε λοιπόν, άνόητη! εφώνησε δεν έννοεις ότι αυτό μ' ευχαριστεί; γιατί μου θυμίζει την έποχή που ήμουν καντινιέρα στο Ζαμμάπ, όταν άκόμη ο στρατηγός μου ήταν λοχίας.

Νικηθείς από την άκατάβλητον άφέλειαν και καλωσύνη τής παραδόξου μαθητριάς του, ο Λουδοβίκος συνήλθε και ήρχισε να τρώγη και να όμιλη με άνυσιν περί τής έστρατείας του εις την Ιταλίαν, περί των Άλπεων, τής γεφύρας του Λόδι, του τηλεσκοπίου του Βοναπάρτου, του λοχίου Πιλού, κτλ. Η κυρία Σάν-Ζιέν δεν έπαυσε να τον ένθαρρόνη, διότι τής ήρεσαν πολύ αι πολεμikai διηγήσεις, και να τον έρωτά κυρίως διά τον Βοναπάρτην, ο όποιος, καθώς έλεγαν, ήτο τόσοσ περιφροσ στρατηγός.

— Τον έγνωρίσα κ' εγώ, ειπεν, όταν κατοικούσεν εις το μέγαρον Μωζέας, όδός Μάιλ. Εγώ τον έπλενα τότε... Δεν ήταν ούτε εύμορος, ούτε συμπαθητικός, ούτε πλούσιος, ο Βοναπάρτης σας. Αλήθεια λοιπόν έγινε τώρα ο άνδρείος των άνδρών;

— Μάλιστα, πολλίς στρατηγίνα, άπήνησεν ο μικρός Κορμάς, και τόσοσ πολύ, ώστε στο Λόδι, οι στρατιώται του τον έδραλαν Κον το δεκανέα. Αυτό εις νεότερος! άνέκραξεν ή πρώτη καντινιέρα. Και συνεπέρανε: — Τότε λοιπόν δεν θα εις καθόλου άσχημα όταν θα έναγυρίση εδώ ο στρατηγός Βοναπάρτης. — "Ω, ναί! έκαμην εξ ένστίκτου ο Λουδοβίκος. Η κυρία Σάν-Ζιέν παρετήρησεν αυτόν τον ένθουσιασμόν του παιδιού. — Μπα, μπα; ήρώτησεν εκπληκτός: είσαι λοιπόν περισσύτερος στρατιωτικός άφ' ό,τι ένόμιχα; τί μου ειπε λοιπόν ο πηδηκτούλης εκείνος ο Δεπρεώ, πως γύρισες από την Ιταλία, επειδή δεν ήθελες να γίνης στρατιώτης; Καλά το ήξευρα εγώ πως αυτό ήταν άδύνατο!

Ο Λουδοβίκος δεν απήνησεν άμέσως εις την έρώτησιν αυτήν, ή όποία άπετέλει το άκρυτον άκόμη πρόβλημα τής ζωής του. Δεν ήμπορούσε τώντι να διακρίνη καθαρά τί συνέβαινε μέσα του, ήσθάνετο όμως ότι ήτο διαφορετικός άφ' ότου επέστρεψεν από την Ιταλίαν. Η έχθρα του έναντίον του Βοναπάρτου ειχεν υποχωρήσει εις ένα αΰθόρμητον θαυμασμόν.

Συνομιλών περί μαχών και πολέμων με την πρώην καντινιέραν, παρετήρησε ότι ένθυμείτο με άγάπη, με πόθον, την ζωήν του στρατοπέδου, ή όποία εις την αρχήν δεν του ήρεσε διόλου. Και ήναγκάσθη να όμολογήση καθ' έαυτον ως κάτι βέβαιον, ότι άφ' ότου εύρίσκατο εις το Παρίσι, έννοσιαγούσε το σύνταγμα του, την σχολήν του, την πρώην ήγερσιν με τας σάλπιγγας, τα γυμνάσια υπό τον άνετέλλοντα ήλιον, τήσυσσείτιον με τους παιδας του στρατού, και άκόμη την μάχην, τον κρότον των πυροβολισμών και την βροχήν των σφαιρών, ως εκείνην από την όποίαν εξήλθε σάος παρά τήν γέφυραν του Λόδι...

— Ένα παιδί δεκατριών ετών δεν εις βέβαια δυνατόν να γνωρίση χωρίς να έπηρεασθή, χωρίς να έλκυσθή διαπαντός, την ωραίαν ζωήν του στρατιώτου εις τον πόλεμον, και μάλιστα την μέτην τής νίκης.

Είς το τέλος, ο Λουδοβίκος το όμολόγησε και εις την κυρίαν Σάν-Ζιέν: — Έγύρισα γι' άγάπη τής Λευκοθέας, πολλίς στρατηγίνα, νομίζω όμως ότι μευ άρέσει καλλίτερα να γίνω στρατιωτικός παρά χορευτής.

— Μπράβο μικρέ μου! άνέκραξε με άκράτητον ένθουσιασμόν ή πρώτη καντινιέρα' καλά το έλεγα εγώ πως ένα παιδί σαν και σένα, γερό και καλοκαίμωμένο, δεν μπορεί να θέλη να γίνη πηδηκτούλης σαν τον μικρούτσικο των Δεπρεώ. Για ένα άνδρα, παιδί μου, δεν ύπάρχει καλλίτερο στάδιο από το στρατιωτικό.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ τής Αποκρηάς έκαμε την θριαμβευτικήν της εισοδον εις την καλήν πόλιν των Αθηνών. Την υπεδέχθησαν χιλιάδες μασκες και ντόμινα παρατεταγμένα... εις τας προθήκας των μαγαζιών που τα έννοκιάζου. Διότι πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι οι μασκαρευμένοι εις τους δρόμους, την Κυριακήν εκείνην, δεν ήσαν πολυπληθείς. Όλοι οι Αθηναίοι βγαίνουν έξω το άπόγευμα διά να ιδούν μασκαράδες. Και γυρίζουν εις την όδον Σταδίου έως το βράδυ, διά να ιδούν μασκαράδες. Αλλά μασκαράδες δεν βλέπουν. Φυσικά! Αφού βγαίνουν όλοι διά να ιδούν, ποιό εις εκείνος που βγαίνουν διά να ιδωθούν; Είς το εξής πρέπει να φέρνωμεν μασκαράδες έτοιμους από την Ευρώπην διά να τους βλέπουν οι Αθηναίοι. Και όσον δεν λύεται έτσι το ζήτημα, ή άποκρηά εις τους δρόμους των Αθηνών, ταπογεύματα των τριών Κυριακών, θα έχη εξέδραν, καμπατόν και θεατάς, — αλλά θέαμα σχεδόν κανέναν.

Το βράδυ όμως, ως την νύκτα, ή κίνησις εις πλέον άποκρηάτικη. Βγαίνουν

οι μασκαράδες, οι όποιοι πηγαίνουν να διασκεδάσουν εις τα σπίτια και εις τα κέντρα των διασκεδάσεων. Άλλοι με άμάξια, άλλοι πεζοί, άλλοι με όργανα, άλλο μόνον με στριγγιλίσματα. Το δέ πλήθος, κατά το νέον έθιμον, τους υποδέχεται παντού με πρόγυαν. «Ά, ά!.. ά, ά!.. ά, ά!..» Μέχρι βαθείας νυκτός ή Όμόνοια και τα περίξ άντηγού άπό τον άγριον αυτόν άλαλαγμόν και βροβύζου άπό κρότους όργάνων.» Έτσι οι Αθηναίοι εύθυμούν, διασκεδάζου, γελούν: Πολλοί λέγουσιν ότι ο τρόπος των εις κώπως βάρβαρος, και ότι από την άνόητην πρόγυαν θα έπροτιμούσαν την έξυπνην στιχομυθίαν, όπως γίνεται άλλου εις τους δρόμους μεταξύ θεατών και μασκαράδων. Θα την έπροτιμούσα κ' εγώ. Αλλά αφού το πνεύμα εις τας Αθήνας δεν εις δά και τόσοσ άθρονον ώστε να τρέχη εις τους δρόμους, τί να γίνη; πρέπει ναρκούμεθα εις την πρόγυαν...

Σεις τί κάνετε; Μασκαρεύεσθε, χαρεύετε, διασκεδάετε; Δεν άμφιβάλλω. Διά πολύν καιρόν τα γράμματά σας προς την Διάπλασιν θα εις περιγραφαι και έντυπώσεις των άποκρηάτικων διασκεδάσεων σας. Θα μάς τα πήξε όλα. Θα μάς περιγράψετε ίσως και την λαϊκήν άποκρηάν των δρόμων, την πατροπαράδοτον γκαμήλιαν, τον έλέφαντα που εφάνηκε φέτος, τον κλασικόν Φασουλήν και το στερεότυπον γαϊτανάκι. Θα μάς πήξε άκόμη και τί σας άρεσε καλλίτερα από τας έπισήμους μασκράτας, που θα φανούν ίσως άθρον και την άλλην Κυριακήν. Κ' εγώ, εις ανταλλάγμα, θα σας δώσω εδώ μερικά παραγγέλματα, χρήσιμα διά τους μασκαρευόμενους, τα όποια εδιάβασα εις ένα παλαιόν βιβλίον:

Να διαλέγετε την πλέον ήλιθιαν μάσκαν. Ο,τι θα λέγετε άπό μέσα θα φαίνεται τότε έξυπνότερον. Δι' αυτά έχουσι τόσην έπιτυχίαν ή μασκες που περισταίνουν κοντά. Έλα και προπάντων γαϊδουροκεφαλάς. Καμμία διασκεδάσις, και ή μεγαλήτέρα, δεν αξίζει να πληρωθή με μια άρρώστειά, έστω και την μικροτέρα. Δι' αυτό πρέπει να άναήτε την μητέρα σας, και όταν τάποκρηάτικα φορέματα εις πολύ φιλά, να παραγεμίσετε καλά από μέσα.

Μην πηγαίνετε μασκαρευμένοι σε μάγала σπήτια που δεν σας ξέφρουσιν και δεν τα ξεύρετε. Να προτιμάτε τα γνωστά σας φιλικά ή συγγενικά, και άς εις μετριώτερα. Η μάσκα δεν πρέπει να χρησιμεύη διά να βγαίνη κανείς από τον κάκλον του και να χάνη τα νερά του... Ποτέ μην πειράζετε βαναύσους, άγενούς και αυθάδους. Η μάσκα κάμνει καμμίαν φοράν να συγγενηθή μια κουταμάρα, ποτέ όμως μια άγένεια και μια αυθάδεια.

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Όταν είαθε μασκαράδες, πρέπει βέ-

Η ΔΑΦΝΗ

Τό χώρα, που φικράνει ή Δάφνη, καμαρώνει. Κ' εκείνο το δοξάζει. Και το νερό που στάζει στα χλοερά κλωνάρια κ' αυτό, καθαρίο, μοιάζει με τα μαργαριάρια.

Κι' αυτόν που στεφανώνει κ' εκείνος καμαρώνει. Σ' αυτόν τή Δόξα δίνει και ε' όνομά του άφίνει άθάνατο στα χρόνια κ' άξέχαστο να μείνη παντοτεινά κ' αιώνια.

Πέρασαν τόσοσ χρόνοι κ' ή Δάφνη στεφανώνει τον Όλομπονίκη και εη θεά τή Νίκη. Μεγάλη εις ή τιμή της και στος ερανος άνήκει στεφάνι το κλωνί της.

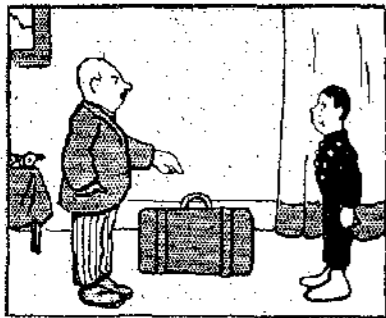
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Από ταξείδια μακρονά ο ναύτης με καιρό γυρνά και το καίει πριν άράξη, στήν εκκλησιά πάει ν' άφιση χρυσάφι, άσημι, πούχε τάξει, άν στήν Πατρίδα του γυρίση.

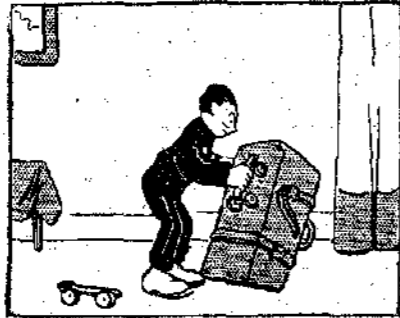
«Άγιε Νικόλα, λυτρωτή, κάλι το πόδι μου πατεί το άγαπημένο τούτο χώρα, όπως κ' εγώ το έπθυμούσα, και προσκυνά μ' έόνα άκόμη την Παναγιά την Έλεούσα!»

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΜΙΑ ΞΕΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗ

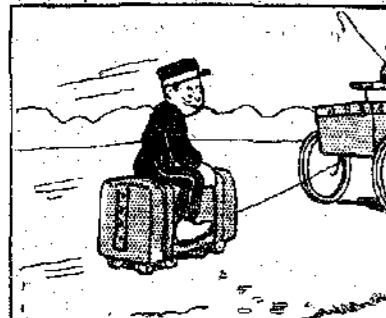
—Κουφιοκεφαλάκη, είμαι για ταξίδι. Να μου φέρεις τή βαλίτσα μου στο Σταθμό και να είσαι εκεί στις δώδεκα παρά τέταρτο. Ήγώ θα πάω με τ' άμαξάκι. — Πολύ καλά, κύριε.

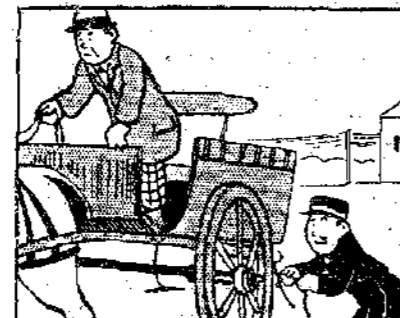
—Ο Κουφιοκεφαλάκης δεν είναι, φαίνεται, όσον κουτός τόν λέγουν. Και απόδειξις, ότι εβρε τρόπον να μη κουβαλήσῃ τή βαλίτσα ως στο Σταθμό, και ούτε να υπάγῃ ὁ ίδιος πεζός.

Και ίδου πώς... Ήπιρε τά παιῖνα τοῦ κυρίου του και τά εθεσε γερά κάτω από τή βαλίτσα. "Επειτα εθεσε μ' ένα γερό σχοινί τή βαλίτσα ὀπισω από

τό άμαξάκι. Αυτό, έννοείται, χωρίς να πάρῃ μορwidά ὁ κύριος. Και τήν ώρα πού έφρουε τὸ άμαξάκι για τὸ Σταθμό, αυτός από πίσω καβαλλήκε τή δεμένη βαλίτσα με τὰ πατίνια... Τὸ άμαξάκι τρέχει, ρυμουλκῶν τή βαλίτσα

με τόν Κουφιοκεφαλάκη. "Όταν έφθασαν ἔτσι στο Σταθμό, ξεκαβαλλήκε κ' έλυσε τὸ σχοινί. "Ὁ κύριός του, ως τὸ τέλος δεν κατάλαβε τίποτε, κ' όταν εκύττασεν άνήσυχος γύρω του να ἴδῃ ἄν ἤλθεν ὁ ὑπηρετής, είδεν έκπληκτος τόν

καλό σου τόν Κουφιοκεφαλάκη να τόν περιμένη εκεί κάπου με τή βαλίτσα. — Πώς; έφθασε πριν από ἐμέ; τοῦ λέγει. Μπράβο! "Α, ὄχι! δεν εινε και τόσο κουτός ὁ Κουφιοκεφαλάκης!...

ΣΠΟΤΑΙΟΝ ΣΤΜΒΑΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπο ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ]

[Συνέχεια και τέλος: ἴδο σελ. 77.]

Και τὸν Γιαννάκη τὸν άνησυχεί τὸ ζήτημα τοῦτο. Ήπιχειρεῖ ν' ανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἑνός, ἐπὶ πολὺ προσπαθεῖ, φυσᾷ, ἀλλὰ ἡ ἐγγείρησις του ἀποβαίνει άτυχής. Ἐπίσης πολὺ άνησυχεί τὰ παιδία και τὸ ὅτι τὰ γατάκια ἀροῦνται να φάγωσι τὸ προσφερόμενον εἰς αὐτὰ κρέας και γάλα. Πάν ὅ,τι τοποθετοῦσι πρὸ τοῦ μικροῦ φύγγου αὐτῶν, τὸ τρώγει ἡ φαίά μήτηρ των.

— Ἐμπρός, ἄς φυιάσωμεν σπιτάκια δια τὰ γατάκια, — προτείνει ὁ Γιαννάκης. — Θα ζῶνε καθένα χωριστὰ εἰς τὸ σπιτάκι του και ἡ μαμά τους θα πηγαίνῃ εἰς αὐτὰ ως μουσαφίρισσα...

Εἰς τὰς διαφόρους γωνίας τοῦ μαγειρείου τοποθετοῦνται κοπελιέρας. Εἰς ταύτας μεταοικίζονται τὰ γατάκια. Ὁ τοιαύτος ὅμως οἰκογενειακὸς χωρισμὸς ἀποδεικνύεται πρόωρος. Ἡ γάτα, διατηροῦσα τήν παρακλητικὴν και αἰσθηματικὴν ἔκφρασιν, περιέρχεται ὅλας τὰς κοπελιέρας και μεταφέρει τα τέκνα της εἰς τήν προτέραν θέσιν.

— Ἡ γάτα εἰνε ἡ μαμά των — παρατηρεῖ ὁ Γιαννάκης, — ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς των ποιδς εἰνε ;

— Ἀλήθεια, ποιδς εἰνε ὁ μπαμπᾶς των ; — ἐπαγαλαμβάνει ἡ Νίνα.

— Δεν εἰνε δυνατόν να μὴ ἔχουν πατέρα.

Ὁ Γιαννάκης και ἡ Νίνα ἐπὶ πολὺ σκέπτονται ποῖον να κάμουν πατέρα εἰς τὰ γατάκια και ἐπὶ τέλους ἡ ἐκλογή των πίπτει εἰς τὸ ξύλινο ἀλογάκι των, τὸ κοκκινον, με τήν κομμένην οὐράν, τὸ ὅποιον κολιέται εἰς τήν ἀποθήκην κάτωθι τῆς σιάλας μετ' ἄλλων σπασμένων παιγνιδίων. Μεταφέρουσι λοιπὸν αὐτὸ ἐκ τῆς ἀποθήκης και τοποθετοῦσι πρὸ τοῦ μικροῦ.

— Πρόσεχε! — ἀπειλοῦσιν αὐτό. — Στάσου ἐκεῖ και πρόσσεχε τὰ παιδία σου να εἰνε φρόνιμα.

Πάντα ταῦτα λέγουσι και πράττουσι με τὸν πλέον σοβαρώτερον τρόπον και με ἔκφρασιν φροντίδος εἰς τὸ πρόσωπον. Πλήν τοῦ κιδωτίου με τὰ γατάκια, ὁ Γιαννάκης και ἡ Νίνα δεν θέλουσι να γνωρίζωσι κανένα ἄλλον κόσμον. Ἡ γὰρ των δεν ἔχει ὄρια. Ἀναγκάζονται ὅμως να δοκιμάσωσι και βαρείας, θλιβέρας στιγμάς.

Πρὸ τοῦ γεύματος, ὁ Γιαννάκης καθ-

ται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του και βρεμβύδης προσβλέπει εἰς τήν τράπεζαν. Πλησίον τῆς λάμπας, ἐπὶ τινος χαρτοσήμου, κολιέται ένα γατάκι. Ὁ Γιαννάκης παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις του και κεντᾷ αὐτὸ εἰς τὸ φύγγος ἄλλοτε μὲν με τὸ μολυβδοκόνδυλον, ἄλλοτε δὲ με τὸ σπῖτο... Ἀΐφνης, ὡσάν να εφύτρωσεν ἀπὸ τήν γῆν, πλησίον τῆς τραπέζης παρουσιάζεται ὁ πατήρ.

— Τί πράγμα εἰνε αὐτό; — ἀκούει ὁ Γιαννάκης ὀργίλην φωνήν.

— Τοῦτο... τοῦτο εἰνε γατάκι, μπαμπά...

— Τώρα θα σου δείξω ἐγὼ τὸ γατάκι! Ἴδές, τί ἔκαμες, κακό παιδί! Μοῦ ἔλερωσες ὅλα τὰ χαρτιά!

Πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν του Γιαννάκη, ὁ μπαμπᾶς δεν συμμερίζεται τήν συμπάθειάν του πρὸς τὰ γατάκια και ἀντὶ να ἐνθουσιασθῇ και να χαρῆ, οὐρεῖ τὸν Γιαννάκη ἀπὸ τὸ αὐτὸ και σιναῖζει.

— Στέφανε, πάρε ἀπ' ἐδῶ αὐτὴν τήν ἀψιδίαν!

Κατὰ τὸ γεῦμα ἄλλο σκάνδαλον... Κατὰ τήν ὥραν τοῦ δευτέρου φαγητοῦ, οἱ γευματίζοντες ἀφῆνης ἀκούουσι μουμουρίσμινα. Ἀρχίζουσι τὰς ἐρεῦνας πρὸς εὑρεσιν τῆς αἰτίας και ὑπὸ τήν παδιάν τῆς

μικρῆς Νίνας εὑρίσκουσιν ένα γατάκι... — Νίνα, φύγε ἀπὸ τὸ τραπέζι! — θυμόναι ὁ πατήρ. — Ἀμέσως, αὐτὴν τήν στιγμήν να πετάξουν τὰ γατάκια εἰς τὸν νεροχύτην! Να μὴ ξαναἴδῃ αὐτὴν τήν ἀψιδίαν εἰς τὸ σπῖτο!

Ὁ Γιαννάκης και ἡ Νίνα καταλαμβάνονται ὑπὸ φρίκης. Ὁ θάνατος εἰς τὸν νεροχύτην, ἐκτός τῆς σκληρότητός του, ἀπειλεῖ ακόμη να στεροφή τήν γάταν και τὸ ξύλινο ἀλογάκι τῶν τέκνων των, να ἐρημώσῃ τὸ κιδωτίον, να καταστρέψῃ ὅλα τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος, τοῦ ὁραίου ἐκείνου μέλλοντος, κατὰ τὸ ὅποιον ἕν γατάκι θα παρηγορῆ τήν γραϊάν μητέρα του, τὸ ἄλλο θα ζῆ εἰς τήν ἔκτασιν και τὸ τρίτον θα συλλαμβάνῃ ποντικὸς εἰς τὸ ὑπόγειον... Τὰ παιδία ἀρχίζουσι να κλαίωσι και να θερμοπαρακαλοῦσι να λυπηθῶσι τὰ γατάκια. Ὁ πατήρ παραδέχεται, ἀλλὰ με τήν συμφωνίαν να μὴ τολμήσωσι πλέον τὰ παιδία να υπάγωσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον και να πειραξῶσι τὰ γατάκια.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Γιαννάκης και ἡ Νίνα πλανῶνται ἀνά τὰ δωμάτια και στενοχωροῦνται. Ἡ ἀπαγόρευσις να μεταδῶσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοὺς φέροι εἰς ἀπελπισίαν. Ἀροῦνται τὰ γλυκίσματα, ἀνθίστανται και λυποῦσι τήν μητέρα των. "Όταν τήν ἐσπέραν ἔρχεται ὁ θεῖος των Πέτρος, τὸν παραλαμβάνουσι κατὰ μέρος και παραπονοῦνται κατὰ τοῦ πατρός των, ὁ ὅποιος ἤθελε να βίψῃ τὰ γατάκια εἰς τὸν νεροχύτην.

— Θεῖε Πέτρε, — παρακαλοῦσι τὸν θεῖόν των — πὲ τὴ μαμά να βάλῃ τὰ γατάκια εἰς τὸ δωμάτιό μας. Πιές! — Καλὰ, καλὰ! — λέγει ὁ θεῖος και τὰ ἀπομακρύνει ἡρέμα διὰ τῆς χειρός. — Καλὰ.

Ὁ θεῖος Πέτρος ἔρχεται συνήθως διχμόνος. Μετ' αὐτοῦ ἔρχεται και ὁ Νέρων, μέγας, μαῦρος κῶν Δανικοῦ γένους, με κρεμασμένα ὄτα και οὐραν σκληρῶν ὡς βάρδον. Ὁ κῶν οὗτος εἰνε σιωπηλός, σκυθρωπός, ἔχων πλήρη συναίσθησιν τῆς ἀξίας του. Πρὸς τὰ παιδία οὐδόλωσι προσέχει και βηματίζων πλησίον αὐτῶν κτυπᾷ τήν οὐραν του ἐπ' αὐτῶν ὡς ἐπὶ τῶν καθισμάτων. Τὰ παιδία μισοῦσιν αὐτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀλλὰ τήν φορὰν ταύτην πρακτικώτεροι σκέψεις υπερεισχύουσι τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀποστρέφης.

— Σεῦρεῖς, Νίνα; — λέγει ὁ Γιαννάκης τεντώνων τοὺς ὀφθαλμοὺς του. — Ἀντὶ να εἰνε τὸ ἀλογάκι μας πατέρας τῶν γατιῶν, ἄς εἰνε ὁ Νέρων! Τὸ ἄλογο εἰνε φύφιο, ὁ Νέρων ὅμως εἰνε ζωντανός.

Ὅλην τήν ἐσπέραν τὰ παιδία περιμένουσι τήν στιγμήν κατὰ τήν ὅποιαν ὁ μπαμπᾶς θα καθίσῃ να παίξῃ χαρτιά και τότε θα εἰνε δυνατόν κρυφίως να υπάγωσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον, να ἀδηγήσωσι δὲ ἐκεῖ και τὸν Νέρωνα... Ἐπὶ τέλους ὁ πατήρ κάθηται να παίξῃ χαρτιά, ἡ μήτηρ φροντίζει διὰ τὸ τσάι και δεν βλέπει τὰ παιδία... Ἐφθασεν ἡ εὐτυχῆς στιγμή.

— Πάρε! — ψιθυρίζει ὁ Γιαννάκης εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τήν στιγμήν εἰσέρχεται ὁ Στέφανος και γελῶν λέγει: — Κυρία, ὁ Νέρων τὰ ἔφαγε τὰ γατάκια! Ὁ Γιαννάκης και ἡ Νίνα ὠχρῶσι: και μετὰ φρίκης παρατηροῦσι τὸν Στέφανον. — Μὰ τὸν Θεόν... — γελᾷ ὁ ὑπηρετής, — ἐπληρώσασεν εἰς τὸ κιδωτίον και τὰ ἔφαγε.

Τὰ παιδία νομίζουσι ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ εὑρισσόμενοι εἰς τήν οἰκίαν, θα ταραχθῶσι και θα ἐπιπέσωσι κατὰ τοῦ κακούργου Νέρωνος. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι κἀθηνηται ἡσύχως εἰς τὰς θέσεις των και μόνον θαυμάζουσι τὴν ὀρεξίν τοῦ μεγάλου κυνός. Ὁ μπαμπᾶς και ἡ μαμά γελῶσι. Ὁ Νέρων βηματίζει παρὰ τήν τράπεζαν, κινεῖ τήν οὐραν του και εὐαρέστως γλῶφεται... Μόνον ἡ γάτα εἰνε ἀνήσυχος. Τεταμένη ἔχουσα τήν οὐραν της, περιέρχεται τὰ δωμάτια, ὑπόπτως προσβλέπει τοὺς ἄνθρώπους και με παράπονον νλαουρίζει.

— Χαϊδιά, εἰνε πλέον δέκα ἡ ὥρα! Καιρός να κοιμηθῆτε! — φωνάζει ἡ μαμά. Ὁ Γιαννάκης και ἡ Νίνα ἐξηπλώθησαν να κοιμηθῶσι. Κλαίουσι και ἐπὶ μακρῶν ἀκέπτουσι τὴν δυστυχῆ γάταν και τὸν σκληρῶν, τὸν βδελυρῶν Νέρωνα, ὁ ὅποιος ἔμεινεν ἀτιμώρητος.

Μετάφρασις Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Γιγαντιαῖον ὑπόδημα

Ένας ὑποδηματοποιὸς τοῦ Τουρῖνου (Ἰταλία) κατεσκεύασεν ἕν ὑπόδημα ἀπὸ τσίγκου κολοσσίων διαστάσεων, διὰ να

τὸ χρησιμοποιήσῃ ὡς ἔμβλημα τοῦ ὑποδηματοποιείου του. Ένας ὑψηλὸς ἄνθρωπος εἰμπορεῖ κάλλιστα να σταθῇ ἐρθιος μέσα εἰς τὴν φοβερὴν αὐτὴν μπότταν τοῦ Γαργαντούα!

Παράδοξον ἄγαλμα

Ένας φυλακισμὸς εἰς τὸ Λονδίον, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διασπάζει εἰς τὴν φυλακίῃν του, κατασκευάζων διάφορα ἄγαλματα. Αὐτὸ ἐδῶ πού βλέπετε

εἰς τὴν εἰκόνα, εἰνε ἐντελὴς ἰδιορρυθμῶν. Παριστᾷ ένα μαῦρον πυγμαῖον και εἰνε κατασκευασμένον ἀπὸ πατάταν, σαποῦνι και πεπισσόμενον χαρτί!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α) Διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικὴν

esl . tem . ms apr . lev . uie eau . apr . ?

Αὐταὶ αἱ συλλαβαί, ἢ μᾶλλον τὰ τμήματα τῶν λέξεων, πρέπει να συνα-

μολογηθῶν ὥστε να σχηματισθῇ μία γνωστὴ γαλλικὴ παροιμία, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἑξ συνηθεστάτας λέξεις.

β) Παίγνιον

Ἐσὶ δὴ ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Ἐυρέιον

ΦΩ	ΦΟΙ	ΩΝ	ΞΑΝ	ΡΑΣ
ΔΑΣ	ΤΑ	ΚΙ	ΠΗ	ΚΡΟ
ΓΟ	ΒΙ	ΠΡΩ	ΘΙΠ	ΝΟΣ

Να συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε ναποτελεσθῶν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Σὺζυγον φιλοσόφου, Στρατηγὸν Ἀθηναῖον, Φιλόσοφον, Πλανήτην και Σπαρτιάτην στρατηγὸν.

Ἀπόσπευσις: — Αἱ λύσεις εἰνε δεκταὶ κατὰ τοὺς γνωστὸς ὄρους.

Δύσις τοῦ παιγνίου τοῦ Θουφυλλαδίου

Αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἰνε: Κλωθῶ, Τηλέμαχος, Ἡρόδοτος, Κόδρος, Ἀρισσα, Ἐστέρητη.

Σελις ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΝ

Ο ήλιος ζέσασε... ξεροίπε τας τελευταίας χουσάς ακτίνας, περιέβαλλε την φύσιν...

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Εφθασε το καρναβάλι, μασκάρδες θα ντυθώμε γενικώς μικροί μεγάλοι...

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ

Αλημονήτους εντυπώσεις μου άφηκε τὰ θέματα του χωριού που είχαν ήδη...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΜΟΣΚΙΑΣ

Δέν ξεύρω ποια άρχαία θεότητες έδιάβασαν στή Διάπλασι τὸ όνειρον της Μοσκιάς...

Μπαρρα... ηχησε να τρέμη δλίγον... δχι από φόβον, α, μπά, μπά! Δέν είχε προφθάσει να πάση την...

Αυτό δέν τώθαλε ή Μοσκιά, έκλεισε τὰ μάτια της και ήρχισε να όπισθοχωρή, να όπισθοχωρή...

απεράντους χλοερους λειμώνας με τας διαφόρους άποχρώσεις του πρασίνου των...

ΑΙ ΔΥΟ ΑΡΠΑΙ

Δύο άρπαι ανεπαύοντο ή μία πλησίον της άλλης εις τὸ κατάστημα ενός μουσικού...

Τότε από τὸ ταπεινὸν όργανον, καλλόμενον υπό τούς δακτύλους του, εξέφυγεν αλφινιδίως μελωδικὸν ήσμα...

Ο πτωχός εινε καθός ή ξυλίνη άρπα. Τά ενδύματά του εινε ταπεινά και άθλια...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο μικρός Τοτός εινε Γάλλος και βασιλόφρον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πώς ονομάζεσαι; Οπως και ό θεός μου. Και ό θεός σου πώς ονομάζεται...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 120ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωτεύωντος την 3 Απριλίου 1910 προς εύρεση των λύσεων των εις τα φύλλαδια της Διαπλάσεως των μαθητών Απριλίου, Μαΐου, Ιουνίου και Ιουλίου 1910 δημοσιευθεισών 184 Πνευματικών Ασκήσεων.

Ο μετά τὸ όνομα αριθμός δηλοί τας θόδους λύσεις έκάστου, οι δέ δύο έντός παρενθέσεως, οι συνοδευόμενοι υπό τὸ Ε, τάπονερηθέντα εις έκαστον Εδσημα.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (16 ετών και άνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκεία Έλεσις, 157 [8+6E]. (Ισοτιμοί χωρίς άμοιβήν: Σκληρά Πραγματικότης, 150 [8+6E].) Έλληνοπούλα της Θράκης, 155 [8+6E]. Υπερήφανο Έλληνοπούλο, 148 [8+6E].

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΕΙΣ (12-15 ετών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σκληρή Σκλαβιά, 150 [8+6E]. (Ισοτιμοί χωρίς άμοιβήν: Μάγισος Ασύηλιος, 128 [7+6E].) Κάριον, 143 [7+6E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέδων, 136 [7+6E]. (Ισοτιμοί χωρίς άμοιβήν: Αργυρά Παρολίτιος, 100 [5+5E].) Σουλφίς, 143 [7+5E].

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΚΑΙ σήμερα δέν έχω πολὸν τόπον δι' Αλληλογραφίαν. Αλλ' όσοι δέν λάβουν άπάντησιν εις αυτό τὸ φύλλον, θά λάβουν εις τὸ προσεχές, Εφύλαξα τὰ γράμματά των.

Φίλε Π. Γ. Δρ. εύχαριστῶ διά τας φωτογραφίας και χάρω δια την προσωπικήν γνωριμίαν. Αλλ' επί πληρωμῇ δέν δημοσιεύεται εις την Αδιάπλασιν τίποτε έντός Μικρών Αγγελίων, πρὸς δ' λ. την λέξιν.

Καλλιόλη άργά παρά ποτέ, Ανοξιάτικο Αερόμα! Πολύ μ' εύχαριστῶς τὸ γράμμα σου και έλπίζω έντι δέν θά εινε τόμοιο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Θαλασσία Αδρα, α. (Π.Ρ.) Ανοξιάτικο Αεράκι, α. Αμφιλοχος, α. (Δ.Μ.) Αναθαγόρας, α. (Γ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά-επιθυμούν ν' άναγλίσξουν: ή Ο' Δάλια (0) με Αδραν τὸν Ευρίπουν, Κρανην Νίκης, Νίκην τὸν Παιωνίου...

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Κοιμητοσύνης (ὡραία ὄπως πάντοτε ἡ ἐπιστολὴ σου) **Ἐπιτεμμένη Κοιμητοσύνη** (ἔτι ἐγὼ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γιορμὴν καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ γράψῃς οὐκ ἄνωγαν Ἄβαν) (δὲν ἀρριβάλλω ὅτι θὰ διαπρήξῃς εἰς τὸν κύκλον μας ὅπως καὶ ἡ ἀδελφὴ σου) **Ἀλέξανδρος Μαυροκορδαίης** (ἔλαβα φύλλα τοῦ 1910 ὑπάρχοντος πρὸς 20 λ. ἑκαστον) **Αἰματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα** (ἔχει καλῶς, ἄλλαν φορὰν δὲν θὰ παραλείψῃ· χαίρετέσθε μου τοὺς καλοὺς μου φίλους)· **Μαρίαν Π. Β.** (ἔλαβα καὶ σου ἔνοιε λῆμν)· **Μίτον τῆς Ἀριάνης** (ἡ λύσις σου τοῦ θοῦ φυλλαδίου δὲν συνιδεῖται ἀπὸ δεκαλέπτον καὶ δὲν ἐλήφθῃ δι' ὄψιν)· **Ναυτάκι τῆς Χαϊκίδος** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ ὁ κ. Π. σου ἀκρίτησεν ἰδιαιτέρως)· **Ἐλευθερίαν** (χαίρω πολὺ ἔγενες καλὰ· τὸ νῦν βιβλίον τῆς Κας Δέλλα τιμάται δρ. 3, 50)· **Ἐσπέρην Πρωίαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· **Ἀμαυλίδα** (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστῶ)· **Πλοῦταρχον Νέμον** (διὰ τὴν ἀπελιπιστικὴν· πολλοὶ οἱ κλητοί, ἀλλ' ὄλιγοι οἱ ἐλεκτοί)· **Φλογεῶν τοῦ Βασιλῆα** (ἔ. ἀφοῦ ἔσπεσε μόνον τὸ μανδολίν, μικρὸ τὸ κακὸ)· **Ἀθανάσιον Διάκον** (ἔστειλε)· **Δοξασίμου** (ἔ. ἀφοῦ πιστεύω ὅτι εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, καὶ θὰ εἶσαι)· **Ἀσπὴν** (χαίρω πολὺ ἔγενες καλὰ καὶ εὐχόμαι νὰ δυναμώσῃς γρηγορᾶ)· **Θριαμβοῦντα Μεγαλοδέσπην** (ἀπὸ αὐτῆς δὲν εἶνε καμιά· τὸ διήγημα δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ ἴσον τόμον, τιμωμένοι δρ. 4, 10· καλῶς νὰ ἴδῃς!)· **Φοιτητικὴν Συντροφίαν** (εἰς χεῖτε τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς δεκαλέπτον γραμμασάσιμον, ἄλλως δὲν διαδίδεται)· **Γενναίωσαν Ἑλληνίδα** (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νῦν ἐσπαθῶμα ἐστειλε)· **Ἀνδρέον Ἀνδρῶν** (ὁ ταχυδρόμος ἐκλήρωσε λυσοχαρτον καὶ κάλυμμα)· **Ἰατρον τῶν Ψυχῶν Χριστιανῶν Ἀδύος**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Προσεχῶς εἰς τὴν «Διάπλασιν»:

“ Αἱ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ - ΚΡΑ ”

Διασκεδαστικώτατον μεθ' ἡγεσφικῶν ἀεροκωντικῶν μυθιοτορηματικῶν. Μὲ πλῆθος ἀσπιετώτων εἰκονογραφιῶν.

! Γέλια ! γέλια !

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δέκται: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 1. Μαρτίου ἐν τῶν Ἐσπαρχῶν μέχρι τῆς 8. Μαρτίου ἐν τοῦ Ἐξωτερικῆς μέχρι τῆς 29. Μαρτίου.

104. Δεξιόγραφος

Εἰς ἀνθὲ καταινὰ
Καὶ εὐσομα πολὺ,
Προσθέσεις ὅτι... τῶς,
Καὶ τότε ἐπὶ στιγμήν.
Θὰ σχηματισθῇ κάποιον
Ποῦ δὲν ἐπιθυμῆς,
Κ' ἔντοτοις μάχων ἰαν.
Πολλάκι τὸν ζητεῖς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀρτοποιίας

106. Μεταγραμμισμός

Ἐπὶ ἕνα εὐμορφον νησί
Ποῦ βγαίνει καὶ καλὸ κρασί.
Ἄν μὴ ἄλλῃξῃς τὸ λαίμα,
Ζῶον θὰ γίνῃ στὸ θῆμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ὀφειῶν

106. Ἀρχαῖον Δίνυγμα

Εἰμὶ δημαγωγός ἢ ὁ ἀποκόψῃς μοι κεφαλὴν, φοδερὰν κεφαλὴν ἔχω ἢν δὲ πάλιν ἀποκόψῃς μοι κεφαλὴν τε καὶ πρᾶχλον, μετοχὴ εἰμὶ ρήματος τινός· ἢν δὲ καὶ πάλιν ἀποκόψῃς μοι τὴν κεφαλὴν, οὐχ ἔν ἐστὶς, ἀλλὰ πενήκοντα.

Ἐστὴν ὑπὸ Μιχαὴλ Κ. Τρίκκα

107. Πυραμῖς

† Οἱ σταυροὶ πρῶτον τοῦ ὄρξοντος.
* † * = Ἐπιπρόημα χρόνου.
** † ** = Πηγνόν.
*** † *** = Εἶδος ἐποδήματος.
**** † **** = Ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ἀιδυῶν

108-112. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθε ἄλλας τόσας λέξεις: ἄρμος, αἰὼν, ἕρας, ἄβρα, ῥομδός.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Μικροτέρων

113. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσιν ἑλλειποσύμφωνον γνομικὸν τοῦ τύπου:

*** - * - *

τοῦ ὅποιου ζητεῖται ἡ λύσις:

Μωρός, δίχα, ἐρηγορσις, κοίτη, νίκη, θράσος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὀμοιωτικῆς Φυχῆς

114. Φωνηεντόλιπον

κλ - λχ - κλλ - ψμτ

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ζητῶν ἢ Ἐνωτικῶν

115. Γρίφος

τι
τι **ΛΗ** καὶ **Μακεδὼν ΗΑ** **ΗΑ**
τι

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ψηφίσατε ὅλοι τὰ ἀριστοτεχνήματα Ἑνωτικὰ τῆς Διαπλαστικῆς Ἀυτοκρατορίας. — Διάπλασις τοῦ Μέλλοντος, πρό-ξενος Διαπλαστικῆς Ἀυτοκρατορίας. (1Α', 46)

Ανταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά.
Αυλοῦσθε τοῦ Βράχου (1Α', 46)

Ψηφοφόροι! Ψηφίσατε τὰ ὑπέροχα ψευδῶν μα τῶν Ἐνωτικῶν Συνδυασμοῦ· ψηφίζοντες αὐτὰ κερδίζετε ἀρισταίας βραβεῖαν ἐλοστέως. — Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, μετὰ 15 ψέλων του τοῦ Ἐνωτικῶν Συνδυασμοῦ.

Ἀριστοτέλης διδασκαλίσσα, ἔχουσα παιδαγωγικὴν μόρφωσιν καὶ ἀσκήσιν, ὑποβληθεῖσα δὲ εἰς ἄνωτέρας παιδαγωγικὰς μελέτας, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι, Παραχώδης, 88. (1Α', 48)

Ἄδως ἐγράψῃ ὡς Ἐνωτικὴ εἰμὶ μετ' ἁπάντων Ἑλλήνων. — Ἐδεσφάξ.

ΕΒΔΟΜΗΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ Θ ΦΥΛΑΜΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 89]

ΑΘΗΝΩΝ· Ἀστ. Ε. Διαμαντῆς (8-9), Παρῶς, Νικ. Α. Γυργιῆς, Γάβρ. Καραμήτσος, Β. Κ. Νικολάου, Ὁλγα Νικολάου. Ἡλ. Σπ. Κωνσταντῆ, Ἀθ. Σάργιας, Σ. Μπονιφῆς, Βασίλειος Ζηροπούλου.

λου, Σ. Γ. Δικαίου, I. E. Ζαχος, Κ. Α. Κωνσταντῆ, Μαρία Σουλίου, Βασιλὴ Κωνσταντῆ (8-9), Οὐλοσσία Νιρρη, Μαρία Ζάνου, Ἀθ. Ζ. Κωνσταντῆ, Ἡγησῶν Μικροκορδαίης, Ν. Στ. Ἀποστολῆς. Διορ. Θ. Κουρῶλης.

ΠΕΡΑΙΑΣ· Κ. Η. Παυλοπούλου, Σ. Τ. Ζολῆς, I. Β. Στάης, Γ. Σημάτης, Σ. Γ. Φωτοπούλου, Φρ. Ἀθ. Παπαδημητρίου, Κ. Θ. Σαργιῆς, Κυρ. Κ. Κωνσταντῆς, Μιχάελ Θ. Μπαρέου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Βεργῶν)· Τούλα Παπακοροπούλου.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ· Τάνης Παπακωνσταντῆ.
ΑΝΑΡΤΣΑΙΝΗΣ· Νικ. Γ. Βολασοπούλου.
ΑΝΑΡΟΥ· Βανγ. Α. Χρηστοπούλου, Λεων. Μ. Αστουθός.
ΑΡΓΟΥΣ· Νικόλαος Χρ. Λύδης.
ΒΟΔΟΥ· Δ. Η. Ἀθανασοπούλου, Χρυσούλα Γ. Σφαρῶν, Κ. Νικολαῖος, Φίλ. Κ. Κασαποπούλου, Α. Κ. Κασαποπούλου, Η. Α. Πολυμέρος, Κ. Ἀντιστῆς, Το. Κ. Διαμαντοπούλου, Πηλὸς Κ. Διαμαντοπούλου, Ἀνθ. Ζαρέμης.
ΕΦΕΣῶΝ· Ἐδουάδης Σ. Σταμοπούλου, Ἀθ. Σ. Σταμοπούλου.
ΘΗΡΑΣ· Η. Α. Δελιδάς.
ΙΘΑΚΗΣ· Σ. Τριβίλιος, Σ. Ἀδωνῆς.
ΚΑΛΑΜΩΝ· Ἐλένη Η. Μουσιῶν, Φαῖδρα Η. Μουσιῶν, Μαρία Κ. Φαλακῆ (8-9), Μιχ. Ν. Κουροῦτας (8-9), Νικ. Χ. Δικαίου, Σάββας Ἀναγνωστοπούλου, Μαρία Σ. Δικαίου, Ἀναστασία Κ. Σουλίου.
ΚΑΡΥΣΤΟΥ· Ἐλένη Πολιμητῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Φερῆ Γ. Σκάρια, Σπ. Α. Μεταξῆς, Καρόλινα Νιρρη, Ἐλένη Οικονομοῦ.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ· Σοφία Α. Πηλοπούλου, Περσεφὴν Α. Ρουγκῆ. Ἀθ. Σ. Μουσιῶν, Σοφία Χ. Κωνσταντῆ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Η. Ι. Δημητριάδου, Ὁδ. Σ. Πυλῶν, Φαν. Β. Καραῖος.
ΛΑΓΚΙΛΛΗΝ· Μ. Α. Σαυρογιάννου.
ΔΑΡΔΑΝΗΣ· Χρ. Ν. Καραγιάννης.
ΝΑΥΠΑΓΟΥ· Β. Πολυχρονίου, Ἰαν. Περσεπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ· Γ. Καϊδοπούλου.
ΠΥΡΓΟΥ· Η. Θ. Παπαλήου, Ἀρχαία Ἐλενας.
ΣΠΑΡΤΗΣ· I. Τ. Κόντης (8-9), Κ. Ι. Ραφαηλίου.
ΣΤΕΜΝΙΤΙΔΗΣ· Α. Γ. Μαρτῆς, Φαν. Β. Χριστοπούλου, Ἐδούγ. Γ. Χρηστοπούλου.
ΣΥΡΟΥ· Φαν. Χρ. Μουσιῶν, Ἀργυρή Α. Σαυρογιάννου, Σ. Ἀποστολῆς, Φρ. Ν. Σάργιας, Μιχ. Η. Κατσιμάντης, Κλειοῦττα Θ. Παπακορούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Ἀσπύρη Σ. Ἀθανασιάδου, Σοφία Ν. Αστουθῆ.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Ραῦλα Βασιλειάδου, Δ. Η. Μιχαηλίδης, Κ. Γ. Κωνσταντῆς, Ἐλένη Δουκαλάκη, Γ. Ι. Τζιῶνης, Μιχ. Γ. Τζιῶνης, Ὁδάλια, Μιχῆ. Ι. Μανιῆς, Κ. Ι. Οικονομίδης, Φερῆ Η. Παπακορούλου, Ζ. Κ. Βασιλειάδης, Γρη. Κ. Βασιλειάδης, Γ. Ἀ. Αἰωατος, Χρ. Κωνσταντῆς, Α. Χ. Αἰωατος, Χρ. Γ. Ἀποστολῆς, Κ. Ι. Καραγιάννης, Κ. Δ. Στουρακῆς, Στ. Περσεῶν.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΛΕΩΣ· Χριστόφ. Κωνσταντῆ, Ὁλοσσία Νικολαῖου, Μαρία Κουροῦλου.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· Ἰωάννα Γ. Μιχαηλίου, Μαρίκα Η. Βόλας.
ΑΝΑΤΟΛΗΣ (Ρουσίας)· Νιλ. Πουρῆδωφ (8-9).
ΒΟΥΡΑΣ· Γεώργ. Η. Κουροῦλου.
ΔΕΛΦΙΝΩΝ· Ἀργυρῆ Η. Ζαργῆς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Ἐδουάδης Ἀρῆς, Ἀνθρ. Α. Ὁλοσσία.
ΚΑΡΥΣΤΟΥ· Γ. Α. Σαυρογιάννης (8-9)
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Κάρολος, Σουλῆς Γ. Κουροῦτας (8-9), Ἐλενοῦσα Σαυρογιάννου (8-9).
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ· Α. Πρωτοπάσης, (7) Μαρία Α. Πρωτοπάσης (7), Θ. Ι. Κυριακῆς (8), Πηλ. Θ. Κατσηροπούλου (8) Γ. Γ. Γουρανοπούλου (8)
ΠΟΡΤΣΑΡΙΑ· Ἀλκίνα Δουροῦ, Πικίτσα Δουροῦ, Βασιλῆου Ἀθ. Κουροῦ (8).
ΠΡΕΣΒΥΤΕΩΝ· Μιχαῖλ Ι. Σαργιῆς (8-9)
ΣΜΥΡΝΗΣ· Β. Αστουθῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἀριστερῶν ἐδοθῆν τὴν λύσιν καὶ ὀνόματα ἐπίσησαν εἰς τὴν ἑξαήμερον καὶ εἰληφῆσαν οἱ εἰς:

ΜΗΝΑΙΟΥ Κ. ΜΩΡΑΓΙΟΥ ἄδης Τραπεζῆ 17 ἐν Πειραιῶν, **ΓΕΩΡΓ. ΑΔ. ΑΛΕΞΙΟΥ** μετρητῆς Ἀρτοποιῆς ἐν Χαλκίδι, **ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΣΤΑΜΟΓΛΟΥ** ἐν Γαλατῆ Κωνσταντινουπόλεως, **ΣΑΠΦΩ ΣΤΕΛΙΟΠΟΥΛΟΥ**, ἄδης Ἐσπασοῦ 68, ἐν Ἀθῆναις, καὶ ἡ μὴ κερτῆ ἐνεγράφη ὁ 68 μίσην, οἱ δὲ ἄλλοι κερτῆ διὰ μίαν τετραμῆν ἑκαστος, Ὅλοι ὅσοι τῆς Μαρτίου.

Προσέχοντες δρ. 2, 30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτον τὴν λύσιν δὲν ἀναρῶνται, ὅσοι οἱ ἀποστέλλαντες πενήκοντον ἀνεῖ δεκαλέπτον (Πρωτοπάσης) ὀνομαστικῶν 10 παρὰ ἰσοδυναμῆς μὲ 5 λέξαι· ὅσοι δὲ 10 λέξαι χρεῖσται γραμμασάσιμον 20 παρὰ).